

ST.-JOZEFSINSTITUUT

TERNAT

Sint
Jozef

België
P.B.
1740 Ternat
2/2930

Jeugd rond Kruikenburg

"Jeugd-rond Kruikenburg" verschijnt 6x per jaar in feb - apr - jun - nov - dec. Afgiftekantoor: 1740 Ternat P409407
Verantwoordelijke uitgever en afzender: Lucio Longin, Stationsstraat 37 - 1740 ternat

Nr 3: april
2010

jrk@sint-jozef-ternat.be

“nog 100 ke

er slapen''

Van gestempelde kaarten tot smartbord.

Met drie waren ze die op 30 juni laatstleden de Kruikenburgse schoolpoort definitief achter zich toetrokken. Met de nummer drie verdween in de straten rondom de school ook de laatste de wagen waarvan de nummerplaat niet bestaat uit drie letters-drie cijfers (of omgekeerd) maar nog van het type drie cijfers-letter-cijfer. Ik mag op bezoek bij de eigenaar van de wagen, iemand die in haar prille jaren als leerkracht terecht kwam in een school met enkel het mannelijk geslacht bij de leerlingen en leerkrachten aanwezig was en daar haar vrouwtje moest staan. 38 jaar lang heeft zij op enthousiaste wijze klimatogrammen, blinde kaarten, bevolkingsdichtheden, zwarte gaten, opwarming van de aarde en het ontstaan van ozongaten uitgelegd aan de opgroeiende jeugd. Ik moet betalend parkeren en mag aanbellen aan het huis van Sabine Van Hemelrijk.

SVH: Kom binnen en maak het je gemakkelijk, aan de tafel waar ik jarenlang voor uren aan één stuk heb zitten verbeteren. Hoe gaat het nog op Sint-Jozef?

JrK: Alles verloopt er zoals we het gewoon zijn, goed dus. Maar de bedoeling van mijn komst is dat ik de vragen stel, jouw tijd van vragen stellen is voorbij!

Laat ons meteen met de deur in huis vallen: een korte levensloop.

SVH: Ik ben geboren op 8 juni 1949, hier waar wij ons nu bevinden.

JrK: je woont dus in het ouderlijk huis?

SVH: Eigenlijk in het grootvaderlijke huis. Heel mijn leven woon ik hier, op 2 maal vier jaar na.

JrK: op vier jaar na?

SVH: Toen ik op internaat zat bij de Ursulinen van Laken tijdens een gedeelte van de lagere school en mijn lagere cyclus van de humaniora. Het onderwijs was in het Nederlands, maar het internaat in de lagere school in het Frans. Ik had er wel een prachtig uitzicht: het Atomium. Ik wou van dat internaat af en heb mijn hogere

cyclus (Wetenschappelijke B) gevolgd in Maria Boodschap.

JrK: en op je achttiende lonkte de universiteit?

SVH: Dat was tijdens de woelige jaren van '67-'68. De tijd van Leuven Vlaams! Omwille van de betogingen in Leuven werden de partiële examens zelfs uitgesteld. Zo heftig ging het daar aan toe!

JrK: en vier jaar later kwam het telefoontje "Mijn naam is Van Raemdonck, directeur van het Sint-Angelaïstituut...".

SVH: Het was zelfs geen vier jaar later, ik was nog aan mijn thesis bezig, toen ik het aanbod kreeg van 5 uur.

JrK: Met 5 uur krijg je toch geen brood laat staan vlees op de plank?

SVH: Om met een één-uursvak een fulltime te hebben moet je meestal meer dan één school hebben, ik had er zelfs vier!

Jrk: amai mijn frak! Vier?

SVH: Sint-Angela, Sint-Jozef, Belvédère Asse (de huidige middenschool Sint-Martinus), Sint-Vincentius Gijzegem.

Jrk: En in Ternat kwam je ter vervanging van...?

SVH: Ik heb oud-directeur Van Raemdonck opgevolgd als lesgever (nvdr: was aardrijkskundige van opleiding).

Jrk: Waarom heb je hem niet opgevolgd als directeur bij zijn pensionering, het zou je perfect gestaan hebben?

SVH: Wat ben je grappig!

Jrk: Vier scholen, dat moet nogal wat organisatie vragen?

SVH: Dat lukte, wonderwel. Dat lukte zelfs met 28 lesuur! Je had trouwens geen keuze: kwamen er uren vrij omwille van ziekte van een collega, dan zei br. directeur De Maeyer: "Jij gaat dat doen." En zo geschiedde naar zijn woord.

Jrk: je stond in de twee scholen, bij de fusie in 1984 was je dus geen onbekende voor de twee partijen. Het waren toch twee verschillende culturen?

SVH: Kan ook niet anders! Een jongensschool met een overgrote meerderheid aan mannelijke leerkrachten en een meisjesschool waar de meerderheid vrouwen waren. Twee verschillende scholen, met elk hun eigen cultuur dat is even wennen voor beide partijen. Op Sint-Angela had je inderdaad de geborgenheid van de zusters, op Sint-Jozef was er een meer directere aanpak. Ik herinner mij nog de eerste keer dat ik op Sint-Jozef als kersverse leerkracht 's middags bleef eten in de leraarskamer. Laurent Harnie (nvdr: oud-leerkracht) zei toen: " hier moet jij zitten, hier zitten wij".

Als je meerdere scholen hebt, bestaat inderdaad de kans dat bepaalde vergaderingen samenvallen: op een keer viel een oudercontact van Sint-Jozef samen met Sint-Angela. Ik leg het probleem uit aan broeder directeur. Antwoord: "je maakt er toch ook geen probleem van als je op het einde van de maand je wedde krijgt van de twee scholen, waarom zou dit een probleem zijn".

Op Sint-Jozef gingen de personeelsvergaderingen zelfs door in de Kring. Br. Michiel kreeg van Br. directeur halverwege de vergadering de opdracht de glazen te vullen. Met de fusie is dat weggefallen...

Jrk: ik herinner mij dat je voor een paar jaar het

leerplan aardrijkskunde van je beginperiode eens had meegebracht, het leerplan dat ik in mijn humanioratijd kreeg voorgeschoteld.

SVH: Ha, dat dunne rode boekje. Dun, heel dun! Daar stond op één bladzijde A5 alles op wat je in een bepaald jaar moest geven: zonder eindtermen, zonder leerlijnen, zonder doelstellingen, zonder voeten (nvdr: vakoverschrijdende eindtermen). Wat heb je nu? Een bundel van een paar centimeter dik, die toch niemand volledig leest en begrijpt! Wat is daar nu beter aan? En neem maar van mij aan: de leerlingen moesten toen zeker niet minder kennen dan nu!

Jrk: Je hebt meer dan 3 decennia lang les geven, er is toch heel wat geëvolueerd in het onderwijs?

SVH: Blinde kaarten heb ik nog gestempeld met stempels van broeder Pierre! Stel u voor! De kaarten van het G.O.S. de U.S.S.R., midden -Europa, ... allemaal zijn ze naar de prullenmand gegaan. In de jaren 70 was er amper sprake van ontwikkelingslanden, milieuthema's zijn pas de laatste jaren aan bod gekomen. Van de beperktheid van de grondstoffen was pas sprake door de oliecrisis begin de jaren zeventig. Het is zelfs dank zij die oliecrisis dat de vijfdagenweek

werd ingevoerd: de uren van zaterdagvoormiddag werden ofwel op woensdagnamiddag gegeven ofwel vanaf 15.00u.

JrK: Je moet ook de leerkracht zijn die het meest is doorgelicht in zijn carrière?

SVH: Vijf keer maar niet ik, de school! Twee maal op Sint-Jozef en drie maal in Asse! De eerste maal op Sint-Jozef (1998) herinner ik mij dat de zenuwen toen bij iedereen gespannen waren! Want wat was dat, de doorlichting? De tweede verliep in een sfeer die véél meer ontspannen was!

JrK: Elk jaar deed je wel een paar landen aan. Duizenden kilometers heb je al afgereisd, ook met de leerlingen.

SVH: Ik ben meermaals naar Engeland, Bretagne, Parijs, Nederland geweest met de leerlingen.

JrK: Je gaat mij niet zeggen dat daar nooit "iets" gebeurt is. Tijd voor anekdotes!

SVH: In Bretagne (de reis ging door begin juli!) waren we gelogeerd in echte "hondenkoten". Niet te doen! Frans De Quick (nvdr: oud-leerkracht) is toen serieus 'van zijn tak' gaan maken, en we kregen een ander hotel.

In 1973 waren er eens te weinig kandidaten om een reis naar Amsterdam met

de bus te organiseren. We (dit zijn oud-leerkrachten Yolande Haeleyt, Rita Vervliet en André, Benny Van Raemdonck en Lieve en ik) zijn toen met de wagens naar ginder getrokken. Yolande reed toen met de wagen (een keverke!) meer verloren dan juist, maar ze is toch altijd op bestemming geraakt. We waren gelogeerd in het Cock-hotel. Op zich niets ongewoons, ware het niet dat het de avond was dat Abba het eurosongfestival had gewonnen. Gevolg: heel het hotel zat vol met zatte Zweden! We zijn dan naar een café-chantant getrokken (zo dachten we), maar we zijn in een striptease verzeild geraakt... Onze aanwezigheid daar was van heel korte duur!

We zijn ooit op reis geweest naar Schotland. We logeerden daar in een manege bij York. De leerlingen sliepen in een slaapzaal waar de verwarming, op gas, blijkbaar niet goed werkte. Bij het wakken werden er een aantal moeilijk wakker of deden op zijn minst 'raar'. Groot alarm dus! De hulpdiensten werden opgebeld en 's anderendaags stond het in de Vlaamse kranten! Gelukkig is dit allemaal goed afgelopen.

In 1978 hadden we een uitwisselingsproject met leerlingen uit Chicago. Wij zijn wel naar ginder getrokken, maar de

Amerikanen hebben nooit de Belgische bodem aan hun voeten gevoeld. Aan de verantwoordelijke leerkracht heb ik wel Leuven en Brussel leren kennen.

JrK: Met een éénuursvak heb je automatisch veel leerlingen...

SVH: Dat zullen er in totaal wel een aantal duizenden zijn. Ik heb er ooit eens in één jaar 460 gehad! Zie je die pakken examenzakken liggen! En die klassenraden, dat verbeterwerk, die oudercontacten,... Ik ben blij dat ik daar allemaal vanaf ben!

JrK: En in juni laatsleden legde je voor de laatste keer je krijtje neer. Dat moet je toch geraakt hebben?

SVH: Fout! Ik had geen krijt meer: ik had een smartbord! Een prachtige uitvinding! Of het mij geraakt heeft? Eigenlijk was ik daar niet zo mee begaan: de leerlingen zijn bezig, jij bent bezig, enz... Maar toen ik na mijn laatste les de leraarskamer binnen kwam had ik plots wel het besef van "t is gedaan".

JrK: Wat heb je met je schoolmateriaal gedaan?

SVH: Mijn voorbereidingen heb ik al weggedaan ter recyclage van nieuw papier, mijn boeken moet ik nog opruimen (wie ze hebben wil, mag ze komen halen). Misschien zal ik een emotioneel

moeilijk moment hebben als ik de icoontjes “vijfde jaar” en “zesde jaar” van mijn computerscherm verwijder...

JrK: Ik vond dat jij een mooie schooltas had.

SVH: Die heb ik ooit in Sorrento (Italië) gekocht. Ik heb ze nog, ergens boven tussen andere rommel, maar het slot is stuk, ik kan daarvoor toch niet opnieuw naar Sorrento gaan.

JrK: 1 september 2009, negen uur, op Kruikenburg gaat voor het eerst de schoolbel van een nieuw schooljaar. Wat dacht je

toen?

SVH: Ik denk nog wel aan jullie hoor, maar die eerste dag had ik afgesproken met een paar gepensioneerde vriendinnen, kwestie van gewoon te worden aan mijn nieuwe leefstijl...

JrK: Oeioei! Het is reeds 15.30u en het is dinsdag! Ons onderhoud moet beëindigd worden.

SVH: Het spijt me, maar een paar oudgedienden van Kruikenburg wachten op mij in de Kring. Doe ze de goedendag op school.

Einde van onze gezellige

babbel, onze wegen scheiden: Sabine gaat naar haar wekelijkse afspraak in de Kring, de redactie giet het gesprek in geschreven vorm.

Sabine, je was een fijne en toffe collega. Bedankt voor wat je voor de school hebt betekend. Het ga je goed, en weet dat een Kruikenburgse deur een deur is die altijd open staat.

Marc Muylaert

WINNAARS POËZIEWEDSTRIJD 2010

1

Waar ligt de grens?

Pijn
Medicijn
Aspirien
Een stuk of tien.
Mijn maag op hol
Een rennie en een pantazol.
Ik wou dat ik eens slapen kon
Dus neem ik snel een zopiclon.
Slikken slikken altijd weer
En op een keer gaat het niet meer.

© 2010 Medische Praktijk
E. van

OROS QLIST?QEWAISSÖOQ 2PAAИИИW

WINNARS POËZIEWEDSTRIJD 2010

Zachtjes tinkelend
door het hoge gras
Kousewitte voetjes
naar wat ooit nieuws was

Zachtjes glijdend
door het witte zand
Kousewitte handjes
naar zijn beloofde land

Zachtjes ololena
door het blauwe water
Kousewitte lichaampje
naar later

Over de grenzen
Van een lesuur.

Nog wat vergeten krijt
Op het bord.

Een flard van iets
Wat alweer voorbij is.

Snel wordt het
afgeveegd en

Klaargehaakt voor een nieuw,
even vergankelijk lesuur.

OROS QLISTQDQWQIJSJÖQ 2PAAИИИW

WINNAARS POËZIEWEDSTRIJD 2010

Stella zegt:
 ...Soms droom ik wel eens dat ik in de realiteit leef.

Lama zegt:
 Niet in een irrationale wereld en in mijn gedachten.

Stella zegt:
 Maar in de jouwe..

Lama zegt:
 ...bouw mijn irrationaliteit leuchtkasten en leven futiele hopen.

Stella zegt:
 Futiele hopen die me de brug zijn tussen vandaag en morgen.

Stella zegt:
 Achter mijn geheimzinnigste realiteit schuilt ..

Lama zegt:
 schuilt mijn ware gedaante

Stella zegt:
 een gedaante die me dag en nacht teistert met dromen en fantasieën

Lama zegt:
 die me steeds weer door de vingera glippen

Stella zegt:
 als mijn ogen wakker worden smelten ze als sneeuw voor de zon
 en de realiteit overmeestert mijn nachtelijke dromen

Lama zegt:
 soms zou ik dat ik mezelf terugvind in jouw realiteit...

Stella zegt:
 en ik wens dat jouw realiteit de mijne zou worden.

Lama zegt:
 maar wie verzekert ons dat die realiteit ...

Stella zegt:
 om te bestaan

Lama zegt:
 is realiteit niet een vervulling van irrationaliteit
 een vervulling van onze dromen?

Stella zegt:
 of datgene waar ik voor vrees?

Lama zegt:
 Maar, want vrees niet. Sterven zullen jouw dualisme verlichten.

Elke Kinoff en Lama Poets
 47 jaar

JA! fluister ik van de daken

en trots hoor ze ik mijn volharding bij elkaar

ik ben gesterkt door mijn nieuwe adem - ik heb nu lief
 met nieuwe handen met nieuwe ogen die ik vakkundig bij elkaar heb
 gelogen ach

ik weet het ik ben klein maar ik ben zo

zo

moe van slechts god te zijn van

winters
 die nog niet half zo koud zijn als hoe
 jij dit:

in mijn wonden dans. en daaromtrent:

Ja,

ik kan wil hoes wel nog even met mondjesmaat leven.

Elke Kinoff
 47 jaar

0105 QUR1T2Q3W4I5Z6O9 2RAANIWIW

WINNAARS POËZIEWEDSTRIJD 2010

Wat nu na de klimaattop van Kopenhagen ?

De Klimaattop in Kopenhagen van eind vorig jaar draaide uit op een mislukking. Dat was geen reden voor de regering van Bolivia om bij de pakken te blijven zitten. Zij nodigt uit voor de wereldconferentie der volkeren over de klimaatverandering en de rechten van Moeder Aarde. Die loopt van 20 tot 22 april. Plaats van afspraak is de stad Cochabamba, bekend van het protest in 2000 tegen het privatiseren van de watervoorziening.

In zijn oproep beklemtoont Evo Morales, president van Bolivia, "dat de klimaatverandering een ernstige bedreiging is" Meest van al zullen de armsten worden getroffen. En de broeikasgassen die hun leefmilieu vernietigen, komen voor driekwart uit de industrielanden. Om de mensenrechten te waarborgen, is het daarom meer dan ooit nodig ook de rechten van de aarde te erkennen."

De conferentie in Cochabamba zou maatregelen moeten opleveren om de klimaatverandering grondig aan te pakken. Ja, zelfs een Universele Verklaring van de Rechten van Moeder Aarde behoort tot de ambities. Goed om weten, de officiële opvolger van Kopenhagen zal de VN-klimaatconferentie zijn in het Mexicaanse Cancun van 29 november tot 10 december 2010.

Frie vermeiren

5 december op het perron in Brussel na de grote klimaatmanifestatie: Mevrouw Noppe plooit onze MOSvlag op die we gans de manifestatie lang gedragen hebben. Mevrouw Noppe en haar 2 kids, Mevrouw Vermeiren en echtgenoot en 2 kids en Mevrouw Bosteels en haar 3 kids waren er. Zij zullen er zeker bijzijn als er dit jaar nog manifestaties worden gehouden naar aanleiding van de nog komende klimaatconferenties, en jullie ?.

Literaire dag 2010

Bo, de verfilmde versie van 'Het Engelenhuis', was nog geen dag in première of het Sint-Jozefsinstituut kreeg reeds het bezoek van de trotse geestelijke vader, Dirk Bracke. Samen met nog andere bekende auteurs en acteurs zoals Ed Franck, Daniël Billiet en Mout Uyttersprot, bezocht Dirk Bracke onze school omwille van de Literaire Dag van het derde jaar. Net als vorige jaren stond deze dag voor een afwisseling van literatuur, lezingen, schrijf- en theaterworkshops. Voor JRK trok onze reporter mee met 3LWA/LM.

De dag begon in een koude Puls met een vermoeide Dirk Bracke. Zijn geesteskindje Bo vormde het excuus voor zijn laaghangende oogleden: hij had de avond ervoor de première gehad met het nodige bier en bubbels. Dat was te merken aan zijn stem, die zonder micro in de ijle lucht niet altijd verstaanbaar was. Ondanks de vermoeide verschijning had Dirk Bracke heel wat sterke verhalen in petto, maar wie zijn verhalen leest, weet dat sterke verhalen het handelsmerk van Dirk vormen.

Actiever was de theaterworkshop van Larf! 3LWA had de pech geen les te krijgen van Mout Uyttersprot (De Kotmadam), maar in de plaats kreeg het wel theaterles van een zeer bevallige en getalenteerde Sandra. Aan de hand van apentaal, foto's etc. liet zij de leerlingen toneel spelen zonder dat ze

er zelf bij nadachten. Grappig waren de vertalingen van een nieuwslezer die een soort brabbeltaalje uitkraamde. Deze workshop duurde duidelijk niet lang genoeg, maar de schoolbel gaat ieder uur onverbidlijk af.

Na de middag stond een lezing met Ed Franck op het programma, voor deze lezing hadden de leerlingen een boek van hem gelezen en een aantal interviewvragen voorbereid. Noch de gelezen boeken, noch de eerste verschijning van de auteur deden een goede lezing vermoeden, maar tot ieders verbazing bleek dat Ed Franck een intrigerende man is die je meeneemt door klassieke verhalen met grote thema's, kleine emoties, banale voorvallen en bijzondere momenten. Ook al waren sommige vragen best op het scherp van de snee, Ed Franck antwoordde met zo veel bezieling over zijn leven als auteur, zijn gewonnen prijzen, zijn inkomsten en

zijn boeken dat verschillende leerlingen hun gelezen boek plots herwaardeerden. Door te luisteren naar Ed ontdekten ze dubbele bodems in boeken van hem die ze eerst met lange tanden hadden gelezen. De Lezing van Ed Franck was een ware verrassing in de positieve zin van het woord.

Het sluitstuk van de dag was het toonmoment waarin maar liefst drie leerlingen van 3LWA meespeelden. Eén van die leerlingen had last van 'den draad', een hilarische verwerking van een sketch uit In De Gloria. Ook leuk was het intermezzo van Luk en zijn moeder, op zoek naar een vriendin. Wie de Literaire dag gemist heeft, zal tot volgend jaar moeten wachten om de Dirk, Ed, Mout en alle anderen aan het werk te zien. Maar wie nog geïnteresseerd is in Luk, mag steeds bellen naar telefoonnummer 003248586486. Graag enkel kandidaten met diepgang!

De JRK-reporter

Kreco informeert.

“Geef ons heden ons dagelijks brood en vergeef ons onze folie “

Welke folie ?

Plastic krimpfolie of aluminiumfolie.

Veel afval en onnodig!

Daarom wou Kreco de trouwe brooddoosgebruikers belonen.

Met zelfgebakken cake!

Dat deden we ondertussen al 2 keer.

We merkten wel een verschil tussen de 2° en de 3°graad.: hoe ouder de lln hoe minder milieubewust.....

Komaan, foliegebruikers of wegwerppapiergebruikers :

je vindt in de winkel echt wel een brooddoos die PRECIES past in je schooltas !!!!!

Klein detail: alle leerkrachten, op slechts enkele uitzonderingen na, gebruiken een brooddoos !!!

Zijn er handige Harry's op school ?

Toch wel.

Meer dan een maand lang waren er in het buitenlokaal B013 allerlei schrijnwerkersgeluiden te horen : er werd getimmerd en gezaagd van jewelste.

Als je in dat lokaal binnenkwam, waande je je in een bos : zo rook het er naar hout . Heerlijk!

En de leerlingen vonden het zelf zo leuk dat ze zelfs een gans jaar onder de middagpauze zouden willen timmeren....

Resultaat: 60 nestkastjes. Daarvan werden al een groot aantal verkocht op de markt van Ternat en een deel aan de leerkrachten. Een viertal worden op het schooldomein zelf opgehangen.

Doel: vogels krijgen een woon- en broedplaats, sommige vogels gaan er ook in de winter in slapen en ook sommige

muizen vinden er een veilige winterstek (in strenge winters als deze mooi meegenomen) en de opbrengst gaat naar WWF.

ook Queenie kwam mee meten

en dan maar zagen : Anouk kan er wat van !

eerst planken binnenslepen

dan maten nemen

ook Jetse, degene die de plannen tekende en voor het hout zorgde

ook Kirsten kwam helpen en schakelde zelfs haar mama en broer in

meteen liet ook de broer van Leen zich niet onbetuigd- afin het werd zowaar een familiebedrijf

foto 9 mevrouw van Isterdael heeft zich ontpopt tot een ware atelierchef met kennis van zaken

en mevrouw Desmet, mevrouw Nijs, mevrouw Bosteels en mevrouw Jacob en meneer Van Gompel hebben ook geholpen. Meneer Raf boorde de invliegopeningen.

en mevrouw Vermeiren, kan die zagen, zeg, ze heeft zelfs per ongeluk haar linkerbeen afgezaagd...

Frie Vermeiren

ook Marie kwam helpen met Mevrouw Vermeiren als 'tegengewicht'

Dag uit het leven van een Kruikenburger.

08:00 De ochtend klopt aan en de wekker schreeuwt het uit. Ik draai mij om met het kussen over mijn hoofd. Ik maak mezelf wijs dat de vakantie al begonnen is maar sleur mezelf dan toch vanonder de lakens. Ik slenter de trap af en zie een mooi wit deken van sneeuw over de straat liggen. Wanneer ik de keuken binnen kom ruik ik warme chocoladekoeken. Het water komt me al in de mond. Nog nagenietend van het heerlijke ontbijt werp ik een vlugge blik op het uurwerk: kwart na acht, het duurt even voor het doordringt en dan spring ik snel onder de douche, denk er nog even over om een kam door mijn haar te jagen om daarna aangekleed en wel op mijn trouwe tweewieler naar school te vertrekken.

08:55 Aangekomen en weggejaagd door de sheriff haast ik mij naar de speelplaats waar ik net op tijd voor een lange schooldag aankom, een lange laatste schooldag.

09:00 Ik haal mijn talenknobbel en mijn beste Duits boven voor het eerste uurtje van de dag. Ik probeer ein bisschen op te letten maar met mijn hoofd al in de vakantiesfeer lukt dit niet. Ergens pik ik nog één of twee woordjes mee.

09:50 De bel, mijn vriend haalt me uit mijn vakantiesfeer en drijft me naar het volgende uur. Ik werp een vluchtige blik op mijn lessenrooster om daarna naar de B te verhuizen. Wanneer de klas het lokaal binnenkomt ligt er al een groepswerk op ons te wachten. Banken worden tegen elkaar geschoven en iedereen (de één wat wakkerder als de ander) plaats en slaat met een gaap de boeken open.

10:40 De bel brengt een einde aan de eerste 2 lessen en iedereen mag even stoom aflaten op de speelplaats. Ik pak mijn wafel uit mijn boekentas en ga met een slenterpasje de overbevolkte gang uit.

10:55 Na een sneeuwbal op een ontzettend professionele manier ontweken te hebben, stap ik naar de vuilbak waar ik mijn papiertje van de smakelijkste wafel ooit dump. Dan zoek ik naar één of ander bekend gezicht om de weg naar het lokaal te ontdekken en niet weer zo'n hopeloze lange tocht als verdwaalde te ondergaan om dan een berichtje te krijgen dat het in het lokaal is waar je zeker was dat het niet was.

11:45 Ik ruik de middag en een welverdiende vakantie naderen. Maar toch vertrek

ik met een bang hartje naar het volgende lesuur. Ik trek mijn harnas aan om nog een laatste keer voor een tijdje het wiskundefenomeen meneer Marc Muylaert (of ook wel dé Muylaert voor de vrienden) te trotseren.

12:35 schafttijd! Een zware student zoals ik die er een nog zwaardere voormiddag heeft opzitten verdient een pauze om weer even op krachten te komen. Ik pak mijn boterhammen ga de refter binnen en plaats een gokje van wat er op zou zitten. Ik kijk en trek even een vies gezicht. Ik neem een slokje van mijn Fanta en werp nog een blik op de boterhammen. Dan slaak ik een zucht van verluchting dat ik die brooddoos voor een hele week niet meer hoeft te zien.

13:30 De bel doet zijn ding en iedereen kijkt een beetje beteuterd omdat er 3 lessen zitten aan te komen zonder enige pauze. Maar voor de laatste 3 lessen voor de vakantie doe je wel eens iets meer. Ik praat mezelf moed in voor de laatste 150 min.

15:10 Met een glimlach van mijn linker - tot mijn rechteroor stap ik het fysicallokaal binnen. Ik leg mijn gereedschapskist, ook wel pennenzak genoemd op mijn bank en wordt dan weer

teruggestuurd om mijn vest aan de kapstok te hangen. Ik ga zitten leun naar achter en droom weg voor de volgende 50 min.

15:55 Ik hoor de vakantie mijn naam roepen. Ik kijk elke 5 sec op mijn gsm en

slag een vreugdekreetje als er weer een minuut voorbij is.

16:00 Krokusvakantie!! Ik neem mijn spullen bijeen en haast me uit het lokaal. Ik maak nog snel een sprongetje en denk aan mijn alles-mag-

niets-moet vakantie.

Het was een lange dag maar dat was alleen maar de inzet voor een nog véél langere vakantie.

Nick Servanckx, 4 EW

De tweede graad steunt het goede doel.

CHOCOLADEVERKOOP: IDIOFA

Tijdens de maand februari verkochten de leerlingen van het vierde jaar in totaal 1939 repen chocolade.

Samen met de leerkrachten werden er 2600 repen verkocht. Dit betekent een opbrengst van € 2180 voor een water- en energievoorziening in Idiofa (Congo). Deze actie verliep in samenwerking met St-Angela en 13-Plus Lombeek.

HARTELIJK DANK AAN ALLE VERKOPERS!!!

PRIMULA'S VOOR MOBILE SCHOOL

De leerlingen van het derde samen 1300 primula's voordele van Mobile project een opbrengst

Onder de de overige plantjes

De leerlingen van 3 de tweedaagse aan voor de fuif 's avonds.

jaar verkochten in januari (sleutelbloemen) ten School. Dit geeft het van €1684!

leerkrachten werden verkocht.

EMa mogen tijdens zee de muziek kiezen Proficiat!

Aan alle enthousiaste leerlingen jullie inzet en bijdrage. Straatkinderen wereldwijd krijgen door jullie hulp nieuwe kansen.

en ouders hartelijk dank voor

Dagboek van een toneelactrice:

Stress, stress en nog meer stress. De eerste samenkomst voor het toneel. Ik doe mee met Ellen uit mijn klas. Zal het een leuk verhaal zijn? Zullen de medeacteurs meevallen? Wat voor rol heb ik en hoeveel gaan we repeteren? en, en, ...

En ik heb een leuke rol, de medeacteurs zijn super leuk en het verhaal is super! Ok ik ben gerustgesteld. Ik ben dus van de politie, er worden vrouwen vermoord voor hun geld en ik moet het oplossen, amai en dat voor een beginnerke, dat belooft.

De start is gegeven, we kunnen er in vliegen. En of we erin vliegen!

Repetitie 1 is nog wat onwennig maar na een half uur voel ik me goed in de groep. Na nog wat oefenen in de parochiezaal kunnen we eindelijk naar de place to be: de feestzaal op school.

Het repeteren gaat vlot en we lachen veel. Grapjes uithalen zoals de sleutels van de handboeien aan Meneer Van der Hoeven geven zodat meneer Muylaert ze niet meer los krijgt is er een van. Elkaar plagen hoort er bij vind ik.

Ook het aantal keren dat we fouten maakten is niet meer bij te houden. Een voorbeeldje van mijn fouten: tegen mevrouw Van Achter, mevrouw De Lange zeggen (die tussen haakjes het hoekje om is) blijven hakkelen is ook een van mijn specialiteiten en ga zo maar door.

Of de fouten in de bewegingen, zo moet je soms 7 keer opnieuw opkomen omdat iemand iets niet deed of iets te veel deed of ...

De tekst loopt vlotjes, al

vergeet ik soms dat ik ook meneer Van der Hoeven moet ondervragen. De andere acteurs zijn erg vriendelijk, ze nemen ons echt op in de groep. Zo hebben ze afgesproken dat ze ons om de beurt naar huis brengen zodat onze ouders niet de hele tijd taxi moeten spelen.

Het decor is af, en ik moet zeggen het ziet er niet slecht uit, heel goed zelfs. Mevrouw Lindemans komt kijken om te zien of we het goed doen en om ons een beetje tips te geven. En ik had nog geen zenuwen genoeg. Niet iedereen was er door kwaaltjes zoals: de stem kwijt of door vakanties.

Op de volgende repetitie was iedereen wel op post en ik heb me een ongeluk gelachen met Rutger en zijn pluimen, takken en wie weet wat nog allemaal.

Mijn favoriete zin op dit moment: "dat kan mij niet schelen! Dood is dood!"

Generale repetitie vandaag, het komt dichterbij en ik heb zenuwen niet te doen. Een hele nacht niet geslapen, dat had ik wel verwacht. De grote dag: de première. We komen een uurtje vroeger om ons in het aardrijkskundelokaal klaar te maken. Na het omkleden help ik Rutger met plezier met zijn coupe-knoop. Zijn haar creperen en er verf

in kwakken, toneel kan toch zo leuk zijn. Na een halve bus haarlak ziet hij er uit als een verstrooide leerkracht. Nu hopen dat hij dat er nog uitkrijgt en anders heb ik morgen minder werk.

De voorstelling: Lydia gaat af in de winkel, yes gelukt, Meneer Muylaert zegt "oude doos", yes. Ok zwaarste deel zit erop. Na de voorstelling wat blijven plakken in de refter en de dag erna tot " een stuk in de noen" in mijne nest liggen. 's Avonds zelfde schema als gisteren, stressen, knopen in het haar van Rutger doen, en toneel spelen. Nadat ik achter de scène bijna naast mijn stoel ging zitten, Lydia haar been pijn deed en Veerle is gevallen zit het er weer op. Wie speelt er nu ook toneel op de 13de?

Zondag is de voorstelling in de namiddag en de papa komt filmen dus iedereen steekt een tandje bij. Ook deze voorstelling verliep vlotjes, nog 2 te gaan. En die gingen ook vlot!

Cindy De Koster 6HW

- We zagen op scene:
- Lydia Ancolet: Mevrouw De Kleppel
 - Valerie Dubois: mevrouw Van Achter
 - Marc Muylaert: Firmin Verspecht
 - Tim Vander hoeven: Fred Palfijn:
 - Jef De Ridder: Jef Verschaer
 - Jenny Wauters: mevrouw Van Oudergem
 - Geertrui Willockx: mevrouw De Lange
 - Cindy De Coster: politie-inspecteur
 - Ellen Tas: Barbara
 - Axel Ancolet: politie-inspecteur Van Inn
 - Vanessa Schelfout : Katrien Masseur
 - Rutger Belsack : leerkracht Claude
 - Veerle Carlier: mevrouw Winckelmans

Hij leidde alles in goede banen : Bram Gezel

Zij zorgden voor het licht en decor: Johan Meyskes, Ingrid De Geyndt, Bart Lebegge.

Kruikenburgse feesten 2010

« Hoog in lucht. »

Een wervelend spektakel gebracht door de kleuters en de leerlingen van de lagere school De Brug op de binnenkoer van het kasteel.

Zaterdag 8 mei:

Voorstelling om 17.30 u

Doorlopend barbecue.

Van 20.30u tot 22.30 u: boombal op de binnenkoer van het kasteel.

Zondag 9 mei:

Voorstellingen om 13.30u en 16.00u

Barbecue vanaf 11.00u

Een dag als wetenschapper

Op maandag 25 januari 2010 is de klas 5WeWi6 onder leiding van mevr. De Valck naar het Technologiepark van het VIB gegaan.

Het VIB, Vlaamse Instituut voor Biotechnologie, organiseert ieder jaar het schoolproject: "Scientists @ work". Dit project bestaat uit verschillende delen, met als doel om leerlingen eens te laten proeven van het leven als wetenschapper. Wij kregen de kans om deel te nemen aan het project 'Trypanosoma'. Maar wat zijn Trypanosomen eigenlijk? Dit zijn ééncellige dieren die parasitair leven en de oorzaak zijn van een aantal bijzonder gevaarlijke tropische ziekten. In dit geval is het de slaapziekte in Afrika.

Toen we daar aankwamen, kon de wetenschapster die ons de hele dag begeleidde

met haar presentatie beginnen. Hierin werd kort uitgelegd wie of wat het VIB nu precies was en naar wat ze onderzoek deden. Ook over het project zelf werd er gesproken. Dit gebeurde aan de hand van de PowerPoint. Ze uitlegde ons ook uit welke ziekte door Trypanosoma veroorzaakt wordt, wat de symptomen zijn, hoe de ziekte verspreid wordt en hoe men dit kan tegen gaan.

Na de presentatie mochten we een proef uitvoeren. Deze proef heette men de CATT-test. Deze test is gebaseerd op de detectie van Trypanosoom-specifieke antistoffen in het bloed.

Hierna kregen we een rondleiding in het onderzoeksgebouw. Tijdens die rondleiding kregen we van alles te zien inzake veiligheid, onderzoek, wat wordt

er in de ruimte onderzocht,

Na het middageten voerden we de proef van DNA-electroforese uit. Electroforese is een techniek die gebruikt wordt om een mengsel van moleculen, DNA in dit geval, te scheiden in een elektrisch veld.

De laatste proef die we deden om de dag af te sluiten, was de lichtmicroscopentest. Hierbij maakt men een preparaat dat men vervolgens onder de microscoop legt voor verder onderzoek. Al deze proeven hadden betrekking op het aantonen of iemand al dan niet besmet was met Trypanosoma.

Pieter Speybrouck

Het achtste wereldwonder.

Jaja, om als modale Vlaming een bezoek te mogen brengen aan een groot en belangrijk gebouw als dat van de VRT, dat doet wat me je... Ik was immers nog steeds een leek op vlak van televisiepro-

ductie, en kon mij helemaal geen beeld vormen van de omstandigheden waarin geliefde reeksen als 'F.C. De Kampioenen' werden opgenomen. En dus is de schok bij het zien van de piepkleine

setjes die het stamcafé van Xavier en de woning van Carmen moeten voorstellen nogal groot, zelfs al wist ik diep vanbinnen dat ze die zaken niet opnamen in een of ander boerencafé in de

uithoeken van het Pajottenland. In de eindeloze kamers met panelen en knopjes die de hele zool draaiende moeten houden voelde ik mij als een gepensioneerde die voor het eerst een computerwinkel binnenstapt, nogal onwennig. Techniek is mijn ding niet, en zal het ook nooit zijn. Onze begeleiders dachten daar anders over en probeerden mij en de rest van de klas te overtuigen om dan toch maar voor hen te komen werken. Allemaal vertelden zij hun verhaal over hoe ze bij de VRT terechtgekomen waren, alsof het een soort sprookje was dat ons ook warm moest maken mee op de televisiekar te springen. De eerste keer was het een leuke anekdote, de vier volgende keren kwam het allemaal nogal wrang over en leek het een gedwongen opgevoerd nummertje. Vooral toen men tijdens de middagpauze dan nog eens een medewerker aan onze tafel wou komen schuiven om ons toch maar zeker te laten weten dat we welkom zijn, en dat het leuk werken is bij de VRT en dat we zeker en vast iets technisch moeten gaan studeren! Even waande ik me in een infosessie van Scientology.

Maar goed, afgezien van hun eindeloze pogingen onze zielen voor zich te win-

nen was het bezoek zeker eentje om niet te vergeten. De vernuftigheid van het hele productieproces is zo immens dat een mens zich toch gaat afvragen of televisie misschien niet als achtste wereldwonder beschouwd moet worden. Het gebouw op zich is dan ook nog eens zo gigantisch! Zoveel verdiepingen en gangen, stagairs moeten het daar moeilijk hebben.. En wat natuurlijk iedereen bezighield op weg ernaartoe was de vraag hoeveel BV's we tegen het lijf zouden lopen! De meisjes (en bepaalde leerkrachten?) konden vast hun geluk niet op toen ze 'De Slimste Mens Ter Wereld' nieuwsanker aan zijn computer zagen tokkelen. Ik persoonlijk vond het bezoek aan de set van 'De Kampioenen' het geweldigste. Helden als Pol en Mark ken ik al sinds ik vijf was en mijn hart sprong toch even over toen ze beiden naar ons omhoog keken. Tjah, als Vlaming zie je niet elke dag vedetten! Tussendoor ook nog iets bijgeleerd over de positionering van satellieten ten opzichte van de aarde, altijd mooi meegenomen.

De rolmodellen (ik neem aan dat dit de gidsen waren) spraken mij niet zozeer aan. Niet dat ze oninteressant waren of dat ik hen niet kon uitstaan, het is gewoon

dat hun vakgebied mij niet zozeer boeit. Techniek en ik, zoals eerder vermeld, gaan niet goed samen. Hun uitleg was wel interessant in die zin dat ik een beeld kreeg van hoe het er zo aan toe gaat bij het televisiemaken. Maar als ik dan toch een bepaald rolmodel moet verkiezen, dan gaat de voorkeur uit naar de cameraman op de motor die op de slideshow getoond werd in het kleine zaaltje waar we 's ochtends zaten. Zo'n zaken spreken mij meer aan, het avontuurlijke veldwerk. Niet dat ik daarom perse op een motor moet gaan staan om een koers te filmen, 'being out there' volstaat al.

Fotograaf of cameraman zijn op locatie voor het nieuws lijkt mij dan ook een erg leuke job. Stressy wel maar je bent altijd bezig, altijd op zoek naar het beeld dat alleen jij kan vangen. Dat dan soms moet in risicogebieden neem ik er wel bij. Je leeft maar een keer, en zo'n mensen zijn altijd op reis op zoek naar het verhaal van morgen. Liever zoiets dan een hele dag suf achter een reeks panelen zitten.

Laurens De Boeck, 6LWE

Gedicht van Pablo Neruda, uit de bundel

“Veinte poemas de amor y una canción desesperada”
(Twintig liefdesgedichten en een wanhoopszang)

Poema 15

Me gustas cuando callas porque estás como ausente,
y me oyes desde lejos, y mi voz no te toca.

Parece que los ojos se te hubieran volado
y parece que un beso te cerrara la boca.

Como todas las cosas están llenas de mi alma
emerges de las cosas, llena del alma mía.
Mariposa de sueño, te pareces a mi alma,
y te pareces a la palabra melancolía.

Me gustas cuando callas y estás como distante.

Y estás como quejándote, mariposa en arrullo.
Y me oyes desde lejos, y mi voz no te alcanza:

déjame que me calle con el silencio tuyo.

Déjame que te hable también con tu silencio
claro como una lámpara, simple como un anillo.
Eres como la noche, callada y constelada.
Tu silencio es de estrella, tan lejano y sencillo.

Me gustas cuando callas porque estás como ausente.

Distante y dolorosa como si hubieras muerto.

Una palabra entonces, una sonrisa bastan.
Y estoy alegre, alegre de que no sea cierto.

In een vertaling van Barber Van De Pol

*Ik houd ervan wanneer je zwijgt, dan is het net of je afwezig bent
en mij hoort uit de verte, en mijn stem raakt je niet aan.*

*Dan lijkt het of je ogen weggevlogen zijn
en of een kus je mond verzegeld heeft.*

*Omdat alle dingen zijn vervuld van mijn ziel,
doem jij op uit de dingen, van mijn ziel vervuld.
Als vlinder van droomstof lijkt je op mijn ziel
en lijk je op het woord “melancholie”.*

Ik houd ervan wanneer je zwijgt en als op afstand bent

*Dan is het net of je klaagt, een kirrende vlinder.
En je hoort me uit de verte, en mijn stem bereikt je niet:*

sta mij toe te zwijgen met jouw stilte.

*Sta mij toe om ook tot je te spreken met je stilte,
helder als een lamp, eenvoudig als een ring.
Jij bent de nacht, verstild, bezaaid met sterren.
Jouw stilte lijkt van ster, zo ver en ongekunsteld.*

Ik houd ervan wanneer je zwijgt, dan is het net of je afwezig bent.

Afstandelijk en smartelijk alsof je was gestorven.

*Dan reikt één enkel woord, één glimlach.
En ik ben blij, blij dat het niet zo is.*

Pablo Neruda schreef de bundel waaruit dit gedicht komt, toen hij twintig was. Tot op heden is Pablo Neruda nog steeds dé dichter van de liefde. Hij zei van zichzelf dat hij een “eenvoudige dichter” was, een dichter voor de “gewone Chileen”. Vandaar waarschijnlijk dat hij ooit een voetbalstadion vol toehoorders wist te boeien met de voordracht van zijn gedichten.

Ik heb het werk van Pablo Neruda leren kennen toen ik studeerde. Mijn professor Spaans liet ons dit gedicht beluisteren in een vertolking van de Chileense zanger Victor Jara met de woorden dat dit de mooiste deur was naar Latijns-Amerika...

Mag ik jullie deze tip ook geven...

<http://www.youtube.com/watch?v=QlhHTGYkkHU&feature=related>

(er bestaat ook een andere mooie uitvoering van **Musicalizando**, een groep die Spaanstalige poëzie op muziek zet:

<http://www.youtube.com/watch?v=1rpNL-3Mu-g&feature=related>)

... eenvoudig en gewoon mooi...

Monique Hooibreghs

Opstel van Joske

De periodieke keuring.

11u50: de bel gaat, en dit enkel voor onze klas. Neen, het belsysteem is niet ontredder (Kruikenburgse bellen zijn steeds klokvast) maar het teken wordt gegeven voor onze periodieke keuring: het M.S.T. of het medisch schooltoezicht. Aangezien deze activiteit een hele namiddag in beslag neemt en wij niet nuchter op stap hoeven te gaan, moeten wij samen met de lagere school dan maar onze bokes verorberen. Ons ma heeft gelijk als zij zegt dat haar kleine Jos stilaan groot begint te worden (zij bedoelt dit steeds letterlijk, over de figuurlijke betekenis van het woord 'groot' heeft zij -terecht- haar twijfels), want de kleintjes van de lagere school komen nauwelijks tot aan mijn ellebogen. Het is een gewring en een getrek om aan ons water te geraken (op donderdag staan wij nu eenmaal op water en brood), want de bus is niet zinnens om op ons te wachten. Goed, de bokes zijn binnen, het water heeft de inwendige mens gespoeld, de bewaker van wacht wordt opgetrommeld en het startsein naar het M.S.T. kan gegeven worden.

Hola hoe geraak je hier binnen? Vijf deuren waarvan er vijf vast zijn? Dan maar eens aan de zijkant proberen... deze blijkt de juiste te zijn. De plaatsen in de wachtzaal zijn nog niet ingenomen (doktersromannetjes zijn er niet te vinden, evenmin een Story of Dag Allemaal van de vorige eeuw)

of daar is de verpleegster al: "eerst een gehoorstest, daarna kunnen de eerste vier van het alfabet zich in de kleedhokjes omkleden, maar ... (er is blijkbaar een 'maar') eerst de jongens en dan de meisjes. Lap het is weer van dat! Dit is weer iets typisch voor het onderwijs: het onderwijs is gemengd, maar als er iets interessant te gebeuren valt, dan is het gescheiden! Ik had het kunnen denken!

Ondergetekende kan aanschuiven in de gang om naar de oortjes te laten kijken. Met een koptelefoon die veel weg heeft van een vooroorlogse machine wordt het gehoor getest. Drie keer links, drie keer rechts, opnieuw drie keer links, nu twee maal rechts doch het geluid wordt alsmaar stiller. "Perfect jongen! Ik zie hier op de vragenlijst die je ouders hebben ingevuld dat er wat aan je oren scheelt, maar stel je ouders maar gerust: je gehoor is perfect! Lap onze pa zal weer commentaar hebben: "zie je nu dat er niets aan zijn oren scheelt! Hij hoort wel goed maar hij luistert niet!"

Het gaat nu in één rechte lijn naar het 'wachtgangetje'. "Je mag je omkleden en enkel je ondergoed aanhouden", zei de verpleegster. Zie ons hier nu staan: vier op een rij, ei zo na in ons adamskleed. Hoef het nog gezegd dat de gesprekken tussen al dat puberaal geweld van onnozel over overdreven tot hilarisch waren... Wim staat daar in een onderbroek met blauwe bolletjes, Gert heeft er eentje met kabouter Plop op aangetrokken en Tim loopt in een bokershorts die minsten twee maten te groot is.

"De volgendel!", horen we vanuit een kamer. Ik mag binnen... "Je mag op de weegschaal gaan staan... hmmm... je lijkt mij een stoere bonk voor je leeftijd". Stel je voor dat ons ma dat zou horen! Ze zou niet een beetje fier zijn! Haar Jos een stoere bonk!

"Mag ik je borstomtrek eens meten"? Goed zo, nu eens diep inhalen, opnieuw uitademen... Haar lintmeter rond mijn borst geeft een verschil van we 20 cm (nvdr: lichtelijk overdreven weliswaar). "Dat zijn mooie cijfers!" Stel je voor dat onze pa dat zou horen! Bij hem zou je niet zijn borst- maar zijn buikomtrek moeten meten. En of hij nu in- of uitademt, de lintmeter zou steeds dezelfde waarde geven. Ik vrees er zelfs voor dat de verpleegster haar meter met een aardig stuk zou mogen verlengen!

Mijn ogen? Perfect! Of de pootjes van de tafeltjes nu naar links, rechts, naar boven of naar onder georiënteerd zijn, ik zie ze allemaal! Maar waarom zeggen de leerkrachten dan steeds dat ik eens naar de oogarts moet gaan telkens als er een overhoring is? Ik snap dit niet...

“Wil je even in het bekertje plassen?” Wat? Dat ook al? Worden wij hier op doping gecontroleerd? Moeten wij hier whereabouts invullen? Dit kan toch niet! Mogen wij met een te hoog hematocrietgehalte niet meer op Kruikenburg binnen? De druk en de stress in mij wordt zo groot dat ik er niet in slaag ook maar één druppel langs de natuurlijke weg uit mijn lichaam in het bekertje te krijgen. De verpleegster slaagt er echter in met een oeroud truckje van het water uit het kraantje mijn opdracht tot een goed (zelfs meer dan goed) einde te brengen.

“Voor mij ben je geslaagd, je mag nu bij de dokter”. Dank u mevrouw de (heel bevallige) verpleegster, tot een volgende keer. Deurtje open, deurtje toe en we zijn bij de dokter: de grote controle.

“Goed zo manneke, wat is uw naam?” Verdorie kan die man niet lezen? Mijn naam staat op zijn papier! Maar meneer de dokter, de verpleegster heeft mij gezegd dat ik perfect in orde ben! “Dat zullen we nog wel eens zien, kom hier maar op tafel zitten.” Hij haalt een hamertje te voorschijn. Waar is dat goed voor? Gaat hij er in kloppen, wat er niet vanzelf ingaat of gaat hij er alles uit kloppen wat er niet vanzelf uit gaat? Hé leuk zeg! Hij klopt op mijn linker knie en mijn onderbeen gaat omhoog! Misschien kan ik er een spelletje van maken: hij klopt op mijn rechter knie en mijn linkerbeen gaat omhoog! Helaas, het lukt mij niet.

“Rook jij?” Wat!? Ik roken, maar meneer de dokter als onze pa moest weten dat ik zou durven roken dan is mijn laatste uur geslagen! Ik mag

dadelijk de gebeden der stervenden beginnen prevelen! Ik krijg nu elke dag al een sermoen van “als ik ooit te weten kom dat...” De dokter legt zijn pen neer, kijkt over zijn bril heen en zegt met een stem die dwars door je lichaam gaat en er voor zorgt dat je haar op je lichaam recht komt: “uw pa heeft gelijk!”

“Drink jij?” Wat of ik drink? Maar welke domme vraag stelt hij nu? Natuurlijk drink ik! Tot wel 3 liter water per dag! “Neen, ik bedoel alcohol.” Om eerlijk te zijn, ik heb ooit één keer gezondigd, toen we op het gouden jubileum van nonkel Gust en tante Germaine een fles wijn hadden gestolen en deze in het tuinhuisje hadden uitgedronken. Alles ging goed tot plots de grond omhoog en de hemel naar beneden kwam. Ik heb toen het binnenste van mijn lichaam letterlijk naar buiten voelen en zien komen, en van toen af heb ik gezegd: nooit meer!

“Mondje open... hmhm... dat lijkt mij hier in orde” Natuurlijk is alles in orde! Ik ga tot twee maal toe per maand naar de tandarts om mijn ijzerwinkel te laten controleren, mijn tanden recht te laten zetten en eventuele gaatjes weg te werken.

“Effe luisteren... je hartslag is normaal”. Natuurlijk is die normaal, een door en door afgetraind lichaam als het mijne heeft een normale hartslag! Alhoewel, telkens als ik Mieke op de speelplaats zie, begint mijn hart sneller en sneller te kloppen... Jammer dat dat van haar op het zelfde ritme blijft verder gaan...

“Goed zo, je mag weer rechtstaan.” De dokter begeeft zich achter

mij om te zien en te voelen of mijn ruggengraat wel mooi recht is. Woeps wat is dat!? Willens niilens gaat het enige kledingstuk dat ik nog aan heb een meter naar beneden. Ik sta ik hier in mijn adamskleed! Ma heeelp! Wat is hij zinnens? Ik heb toch al geplast! En daarbij ik bedwater al lang niet meer! Of twijfelt hij er misschien aan dat ik een jongen ben? Ik ben een jongen met alles er op en er aan! Niemand heeft mij ooit zo gezien! Alleen ons ma, en dat dateert dan nog wel van in mijn pampertijd. Ma! Pa! Help!! Ik moet zo toch niet door de gang? Al mijn vragen en twijfels ten spijt moet ik het lot van de medische keuring ondergaan. Er rest mij maar één ding: het verstand op nul zetten en alles ondergaan.

“OK, je mag gaan”. Heel discreet kijk ik naar beneden en merk dat alles nog is zoals het was. Oef!! Een pak van mijn hart! Ik mag terug naar de wachtkamer.

Welke verhalen er in de wachtkamer en later op de bus werden verteld (het ene al wat meer aangedikt dan het andere), hou ik voor mij. Trouwens, ik vrees dat die verhalen ook niet door de JrK-censuur zullen geraken...

Joske.